

Arrest

nr. 122 822 van 22 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 27 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. ABOULAKIL, die loco advocaat I. PANGO-VERMEERSCH verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Sousse, de Tunesische nationaliteit te bezitten en Arabische soenniet te zijn. U woonde samen met uw ouders, broer en zus. Een andere broer woont sinds een tweetal jaar in Frankrijk om er te werken. U bent verloofd met uw nicht K. B. (...) die in Parijs woont en de Frans-Tunesische nationaliteit bezit. U bent sympathisant van de Nida-partij, doch uw activiteiten beperken zich tot het bijwonen, als toeschouwer, van partijbijeenkomsten. U hebt het eerder voor Ben Ali omdat er onder zijn bewind rust en veiligheid was.

Einde november-begin december 2013, toen u in de moskee Ben Abdallah kort bij u huis aan het bidden was, werd u door een drietal bebaarde personen aangesproken en gevraagd samen met hen deel te nemen aan de Jihad. U kreeg schrik en antwoordde dat u erover zou nadenken waarop ze zeiden dat ze uw antwoord bij 'het gebed bij het ondergaan van de zon' verwachten. U bracht uw vader

hiervan op de hoogte en hij raadde u aan niet meer naar de moskee te gaan, een gewoonte die hij zelf opgaf.

De volgende dag, u was op weg om sigaretten te kopen, werd u door dezelfde drie mannen tegengehouden en ze maanden u aan met hen mee te komen. U zei dat u hiertoe niet bereid was en hen niet wilde vervoegen. Daarenboven wou u uw moeder niet achterlaten, zo stelde u. De mannen bekeken u met een vreemde blik en zeiden dat ze twee of drie dagen later zouden terugkomen.

Via uw buurman, en ook van uw vader, hoorde u dat deze mannen tot 'Ansar al Sharia' behoorden, een machtige groepering die op iedere plek een 'aftakking' had doch in het geheim opereerde.

In deze periode deed u een poging klacht neer te leggen bij de politie, doch u werd niet serieus genomen, kreeg een klap en er werd u meegedeeld dat u de volgende keer dat u zoiets deed, opgepakt zou worden.

Vanaf dit moment verbleef u overdag bij uw grootmoeder en keerde u 's avonds naar huis terug, dit gedurende een drietal maanden. Op een dag, u moest naar het ziekenhuis, kwam u een aantal burens tegen, ook salafisten die echter niet extremistisch waren, die u erop wezen dat ze u niet meer in de moskee zagen en u vroegen of u zich had afgekeerd van de islam. U ontkende dat en weet uw afwezigheid in de moskee aan uw werk, waarna u geen verdere aanvaringen met hen had.

Omdat u oordeelde dat u zo niet langer kon leven, verliet u op 22 februari 2014 legaal met uw eigen paspoort, met daarin een visum voor Duitsland, via de luchthaven van Tunis het land. Op het vliegtuig viel u in slaap en bij het wakker worden was u uw tas met daarin uw documenten kwijtgespeeld. U had zich voor de zekerheid in Tunesië tegen betaling een Frans paspoort aangeschaft en probeerde hiermee het Belgisch grondgebied te betreden. U liep tegen de lamp en vroeg op 26 februari 2014 asiel aan, terwijl u zich eigenlijk Frankrijk als reisdoel had gesteld omdat uw broer en ook uw verloofde er wonen.

Bij terugkeer vreest u Ansar al-Sharia en ook de politie op de luchthaven van Tunis omdat u met een 'gekocht' Frans paspoort België bent binnengekomen.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient immers te worden opgemerkt dat de door u geschetste gang van zaken iedere overtuigingskracht en logica ontbeert. U stelt einde november-begin december 2013 in de moskee te zijn aangesproken door een man met een baard, in het gezelschap van nog twee anderen. Hij sprak u aan en stelde dat u nog meer fanatiek kon worden in de islam en de Jihad moest doen. U gevraagd of dit de eerste keer was dat u deze personen zag, beaamt u dit. Vervolgens gevraagd of u effectief tijdens dit eerste gesprek werd voorgesteld de Jihad te doen, beaamt u ook dit. Gevraagd of deze personen zich voorstelden, ontkent u. Later hebt u van uw buurman en uw vader vernomen dat deze personen tot de extremistische beweging Ansar al-Sharia behoren. U gevraagd waarom deze personen u aanspraken, stelt u 'omdat u tegen hen bent, tegen hun manier van kleden, u hebt gel in uw haren en hebt een zekere look. Bovendien gaat u graag uit, ook met meisjes. U gevraagd waarom ze een jonge man die duidelijk hun ideologie niet onderschrijft zo open en direct aanspreken tijdens een eerste ontmoeting, antwoordt u dat ze uw ideeën willen veranderen, dan krijgen ze een nog hogere beloning, zo stelt u (CGVS p.2-4). Mochten deze personen u daadwerkelijk willen hebben rekruteren, dan kan er toch van uit worden gegaan dat ze dit veel omzichtiger zouden hebben aangepakt en eerst eens zouden hebben afgetoetst wat uw mening was over de islam en de Jihad om zo mogelijk een strategie op poten te stellen die meer effectief zou zijn. Ze konden er immers quasi zeker van zijn dat hun directe vraag hen in de Jihad te vervoegen quasi onmiddellijk zou worden afgeketst, waardoor ze ook hun beloning zouden mislopen en hun doel zouden voorbij schieten. Ook uw bewering dat ze uw ideeën wilden veranderen werd door hun manier van handelen quasi onmogelijk gemaakt daar ook in dit kader kan worden opgemerkt dat ze ook dit veel omzichtiger en veel langzamer zouden hebben aangepakt zodat u eventueel overtuigd zou kunnen worden van hun gedachtengoed en hun kans op slagen ook drastisch zou stijgen.

Verder dient aangestipt dat u gevraagd naar deze beweging, stelt dat het Jihadisten zijn behorend tot Ansar al-Sharia en ze ook zo bekend staan in Tunesië. U stelt dat zij diegenen zijn die een viertal maanden geleden een hotel in Sousse hebben opgeblazen, militairen hebben omgebracht in de bergen, trainen in de bergen en wapens gebruiken, en terroristische acties doen (CGVS p.2-4). Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat deze beweging op zijn zachtst gezegd het geweld niet schuwt en het niet meer dan logisch is dat ze er alles aan zullen doen om hun acties en opleidingen in alle discretie te laten doorgaan. Zulks is ook van primordiaal belang voor de kans op slagen en dit blijkt ook uit uw verklaring dat ze in het geheim optreden en iedere keer dat ze van regio veranderen ook hun naam

veranderen. Gezien deze context kan het dan ook totaal niet overtuigen dat ze u, al tijdens het eerste contact en waarbij ze ook al aan de hand van 'uw looks' konden concluderen dat u niet extremistisch was, al direct zouden opvorderen om de Jihad te doen en meer fanatiek de islam te belijden, te meer u dan ook nog eens aangeeft dat ze over veel leden beschikken en wetende dat vooraleer men overgaat tot de Jihad men toch volledig doordrongen en overtuigd moet zijn van het gedachtegoed waarvoor men strijdt, een gegeven dat bij u totaal ontbreekt (CGVS p.3).

Ook uw verklaring dat u gedurende drie à vier maanden overdag bij uw grootmoeder zou hebben gewoond kan niet overtuigen. U geeft zelf aan dat haar huis maar op 1 kilometer van uw eigen woonst gesitueerd was en u daarenboven 's avonds naar huis terugkeerde. Gezien u zelf aangeeft dat deze personen over uw adres beschikten, kan er toch van worden uitgegaan dat het voor hen geen groot probleem kan zijn geweest het adres van uw grootmoeder te achterhalen. De verdere vaststelling dat u iedere avond naar huis terugkeerde ondermijnt verder de ernst en de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees. U hier dan ook naar gepeild, stelt u dat ze 's avonds niet buiten komen, maar dat hun activiteiten plaatsvinden tussen de gebeden door (CGVS p.3-4). Het hoeft geen betoog dat uw verklaringen iedere overtuigingskracht ontberen, een appreciatie die nog wordt onderstreept door volgende vaststelling. Mochten deze personen er dusdanig belust op zijn geweest u in te lijven, dan kan het bezwaarlijk overtuigen dat ze niet tot meer daadkrachtige acties waren overgegaan om dit doel ook te realiseren.

Een kanttekening dient nog te worden gemaakt bij het gegeven dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nooit de naam van deze beweging hebt vermeld, terwijl u nu stelt dat ze tot Ansar al Sharia behoren. U hiernaar gepeild stelt u dat u zich pas recent hiernaar geïnformeerd had en u zeker wilde zijn. Uw uitleg is echter niet afdoende, daar u stelt hier vanaf het begin al quasi zeker van te zijn geweest, maar het niet te hebben gezegd omdat u niet voor de volle 100% zeker was (CGVS p.5). Ook dit antwoord kan niet overtuigen daar niets u in de weg stond dit vermoeden ten overstaan van de DVZ kenbaar te maken.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties hebt u uw vrees ten overstaan van deze groepering totaal niet aannemelijk gemaakt.

U stelt nog de politie op de luchthaven van Tunis te vrezen omdat u een ander paspoort zou gehad hebben, hiermee verwijzend naar uw gekochte Franse paspoort (waarvan een kopie van de eerste pagina zich in uw administratief dossier bevindt). U erop gewezen dat u toch legaal, met uw eigen paspoort het land hebt verlaten, stelt u dat u België niet met uw echte paspoort bent binnengekomen en u toont op uw gsm een foto van de exit-stempel van uw 'Arabische paspoort' (CGVS p.6). Uw verklaring hierdoor problemen te kunnen krijgen, zijn louter uw vermoedens, niets meer en niets minder. Bovendien hebt u nooit eerder problemen gehad met uw autoriteiten, u hier tijdens het gehoor immers naar gevraagd, verwijst u enkel naar het gegeven dat de politie u klacht niet serieus nam, een gegeven waaraan gezien het geheel van bovenstaande observaties geen geloof kan aan worden gehecht. Bovendien gaf u ook ten overstaan van DVZ aan nooit te zijn gearresteerd of voor een rechtbank te zijn verschenen (CGVS p.2, 4; Vragenlijst, vragen 1 en 2).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat na een grondige analyse van de actuele situatie in Tunesië blijkt dat er voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Tunesië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste en tweede middel respectievelijk op de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een derde middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in een vierde en laatste middel verwijst zij naar de artikelen 1, 3 en 5 EVRM.

Door de onderlinge samenhang oordeelt de Raad dat deze middelen gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Waar verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 1 EVRM, wijst de Raad erop dat dit artikel bepaalt: “*De Hoger Verdragsluitende Partijen verzekeren eenieder, die ressorteert onder haar rechtsmacht, de rechten en vrijheden welke zijn vastgesteld in de Eerste Titel van dit Verdrag.*” Verzoekende partij beargumenteert niet *in concreto* hoe voornoemd, algemeen geformuleerd artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

De schending van artikel 5 EVRM kan evenmin dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische – de relevante wetsbepalingen zijn wel degelijk vermeld in de bestreden beslissing – en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Betreffende het niet vermelden van de vermoede naam van de beweging, met name “*Ansar al Sharia*”, bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken betoogt verzoekende partij dat het tegengehouden worden op de luchthaven van Zaventem en het vervolgens geplaatst worden in een gesloten asielcentrum in haar hoofde een angst heeft doen ontstaan, in het bijzonder de angst dat haar verklaringen zouden worden gedeeld met de Tunesische autoriteiten.

2.2.4.2. Voormeld verweer van verzoekende partij kan door de Raad niet worden aanvaard. De Raad wijst erop dat op elke asielzoeker de verplichting rust om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas op een correcte wijze uiteen te zetten en in het bijzonder de wezenlijke elementen van dit relaas op een precieze wijze te duiden. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of het bestaan van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van voormelde wet. De bewering van verzoekende partij dat zij voormelde angst had, wat *in se* strijdig is aan de bereidheid asiel aan te vragen en zich onder de bescherming van het gastland te plaatsen, ontslaat haar niet van de plicht om haar asielrelaas precies en correct uiteen te zetten, en dit van bij het eerste gehoor, mede gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten uitermate fundamenteel en ingrijpend is. Daarenboven stelt de Raad vast de voormelde verschoningsgrond om deze naam niet te vermelden bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken steunt op de angst, daar waar verzoekende partij dit niet vermelden bij het gehoor op het Commissariaat-generaal tracht te vergoelijken door de bewering zich eerst te hebben willen informeren om honderd procent zeker te zijn dat het wel degelijk om deze beweging ging (administratief dossier, stuk 3, p. 5). Deze uitermate sterk uiteenlopende verschoningsgronden bevestigen op fundamentele wijze de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.5. Waar verzoekende partij met betrekking tot de motivering aangaande de wijze van aanspreken en benaderen door de leden van Ansar al Sharia bij de eerste ontmoeting in de moskee stelt dat ze ervan mochten uitgaan dat vermits zij haar hebben aangesproken in de moskee zij een moslim was en zij dachten dat zij enkel een duw nodig had om zoals hen te denken en deze personen geen tijd hebben om ettelijke dagen te spenderen aan jongeren om hen te rekruteren waarbij deze zich snel verplaatsen, steeds veranderen van identiteit en soms psychologische dwang gebruiken, oordeelt de Raad dat – daargelaten de vaststelling dat dit betoog een blote bewering betreft vermits niet gesteund op enige objectieve informatie – dit verweer totaal geen afbreuk doet aan het volstrekt niet compatibel zijn van de opvallende look en levenswijze van verzoekende partij, waaruit blijkt dat zij het gedachtengoed van het Ansar al Sharia zeker niet genegen is, en het onmiddellijk verzoek van de aanhangers van deze beweging zich te begeven tot de jihad, temeer nog daar het overgaan tot jihad pas ontstaat na een volledige doordringen zijn van het gedachtengoed waarvoor men strijd – een vaststelling die door verzoekende partij niet wordt ontkend.

2.2.6. Waar verzoekende partij stelt dat het feit *“zonder of zelfs met valse identiteitspapieren in België te zijn aangekomen in principe geen beletsel mag vormen om de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming te bekomen”*, oordeelt de Raad dat deze stelling geen afbreuk doet aan de motieven die doen besluiten tot het ongeloofwaardig bevinden van het asielrelaas en evenmin een weerlegging *in concreto* inhoudt van de motivering aangaande de wel legale uitreis vanuit Tunesië, het nooit problemen hebben gehad met de autoriteiten van haar land van herkomst en de vaststelling dat het pretenderen van mogelijke problemen omwille van het gekocht Frans paspoort louter een vermoeden betreft. De Raad ziet evenmin in hoe de opmerking van verzoekende partij dat zij *“het bijzonder goed had in Tunesië”* enige afbreuk doet aan de diverse motieven in de bestreden beslissing.

2.2.7. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de motivering met betrekking tot het ongeloofwaardig karakter van het gedurende meerdere maanden tijdens de dag ondergedoken leven bij haar grootmoeder op amper één kilometer van haar ouderlijk huis ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.8. Daar de voorgehouden problemen waarvoor verzoekende partij bescherming behoeft als volstrekt ongeloofwaardig worden beschouwd, dient de bemerking van verzoekende partij dat zij de bescherming van het land waarvan zij de nationaliteit heeft niet kan inroepen als irrelevant te worden beschouwd.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich

eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Desbetreffend geeft verzoekende partij zelf toe dat Tunesië geen land in oorlog is doch dat er wel *“activiteit is van terroristische organisaties”*. De Raad stelt vast dat deze bemerking de inhoud van de landeninformatie waarop verwerende partij zich steunt (administratief dossier, stuk 10) bevestigt. Zowel de *“Subject Related Briefing – Tunisie – Situation sécuritaire actuelle”* van 26 maart 2013 als de COI Focus *“Tunesië – Addendum bij SRB Tunisie : Situation sécuritaire actuelle”* van 21 november 2013 maken gewag van enkele gerichte schermutselingen tussen de jihadisten en veiligheidstroepen waarbij slechts beperkt burgerslachtoffers vallen en vermelden dat er in Tunesië geen sprake is van een gewapende conflict en evenmin van veralgemeend geweld (administratief dossier, stuk 10). Verwerende partij stelt dan ook terecht dat er voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verwerende partij brengt evenmin andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct of niet meer actueel zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT